

РЕШЕНИЕ

№ 33273

гр. София, 11.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разглежда дело номер **5313** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147, ал.2 във връзка с чл.16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор Х. Х. от СГП с искане за обявяване на нищожност на изразеното с действие волеизявление на началника на отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при СДВР, по повод на заявление вх. № 11671 от 04.04.2024г., подадено от Х. А. Х. /Н. А. Н. /, Л.: [ЕГН], ЕГН [ЕГН] ,въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 30.04.2024г г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 30.04.2034 г.

В протеста се прави искане за прогласяване на нищожност на акта, изразен с действието по издаване на българско СУМПС, тъй като е издаден в противоречие с материалноправните норми. Изложени са съображения, че издаденото на 07.01.2024г. от Република И. свидетелство за управление на МПС-№D04899234 е изцяло неистински документ.

В съдебно заседание представителят на СГП поддържа протеста.

Ответникът – Началник на ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява. Представени са писмени бележки от 16.09.2025г.чрез пълномощник - главен юрисконсулт В. П.. Изразява становище за основателност на протеста на СГП .

Заинтересованата страна - Х. А. Х. се явява лично и с назначен от съда преводач –Д. Т.. Не ангажира становище по същество на спора.

Съдът, като обсъди изложените в протеста доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.04.2024г. Х. А. Х. /Н. А. Н. /, [дата на раждане] в С., Л.: [ЕГН], ЕГН [ЕГН], подава пред

служител при О“ПП“–СДВР заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с № 11671.В заявлението е посочен номер на лична карта-852021511 издадена на 03.04.2024г. без да е посочен номер на разрешение за пребиваване. От представеното копие на заявление не се установява ,но от приложеното заявление –декларация от същата дата е видно, че лицето е декларирано, че притежава чуждестранно СУМПС издадено от Р. И. с №D04899234 издадено на 07.01.2024г.Видно от приложената по делото административна преписка ,съдържаща ксерокопие на СУМПС ,издадено на Х. А. Х. /Н. А. Н. /, роден на, Л.: [ЕГН], ЕГН [ЕГН], е издадено българско СУМПС с СУМПС №[ЕИК] от 30.04.2024г г. и същото е връчено лично на 07.05.2024г.,което е удостоверено с подписа на А. „получих документа“ и подписа на служителя Д. К. Й. за „Връчил документа“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл. 16, ал. 1, т. 1 АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен.

Наведените от протестиращия прокурор основания за нищожност на административния акт са, че българското СУМПС е издадено при тежко нарушение на императивните норми на действащото право.

Компетентността на органа, който следва да извърши издаването на документ като процесния - СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя, съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее.

Между страните не е спорно, че Х. А. Х. /Н. А. Н. /има обичайно пребиваване на територията на Република България, а и твърдения в обратната посока не са застъпени в протеста, поради което съдът приема, че българските национални власти и в частност началникът на О“ПП – СДВР е компетентен да се произнесе по искането за преиздаване на СУМПС.

Условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина е уреден в Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска при наличието на някоя от хипотезите на т. 1 – 3, а именно 1. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията; 2. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и преиздаване на свидетелствата за управление на МПС; 3. страната, издала съответното свидетелство, е държава - членка на Европейския съюз, или друга

държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария.

Подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 1, какъвто е конкретния случай, се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3, 4, 6 или 7.

Така, за приложимостта на т. 1 следва да се провери дали е налице и втората предпоставка, визирана в разпоредбата, а именно дали издаденото от Р. И. свидетелството отговаря на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.).

Съгласно т. 1 - 3 от Приложение 6 към Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г. националното свидетелство за управление трябва да отговаря на определените стандарти.

Към момента на подаване на Заявлението лицето е представило СУМПС издадено от чужда държава-Р.И..Видно е от приложената по делото Експертна справка №113/2024г. от вещо лице за извършено технико-документално изследване, е посочено, че представеното за изследване СУМПС издадено от Р. И. с № -№D04899234 с дата на издаване 07.01.1924г., валиден до 06.01.2034г. на името на Х. А. Х. е изцяло неистински документ т.е. никога не е било издавано или дори да е издавано, се представя неистинско такова. Чуждестранното свидетелство за управление на МПС, издадено от Р. И. не изпълнява изискванията на Приложение 6 към Конвенцията за движението по пътищата.

Горните съображения обуславят извод, че началникът на О“ПП“ е бил сезиран с искане за преиздаване на СУМПС, което не отговаря на изискванията на българското законодателство. Същият не е следвало да удовлетворява искането за издаване на българско свидетелство предвид противоречието със закона.

Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство – чл. 50, ал. 1 ЗБЛД. Управлението на МПС е правнорегламентирана дейност, за чието упражняване законодателят е поставил редица изисквания към водачите на МПС. Придобиването на правоспособност също е правнорегламентирано, а самата дейност представлява и източник на повишена опасност, тъй като всяко отклонение от законовите предписания за упражняването ѝ може да доведе до увреждания на живота и здравето на гражданите, както и на тяхното имущество и имуществото на държавата и общините. Издаването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност да се упражнява тази дейност, без да са налице условията за това, е правно нетърпимо, доколкото дава възможност на лице без надлежно удостоверена правоспособност да упражнява правнорегламентирана дейност, източник на повишена опасност. Наличието на СУМПС е предпоставка за последващото му преиздаване, без да се проверява дали водача притежава необходимите знания и умения за безопасното управление на МПС. В случая допуснатото нарушение на материалния закон се явява с достатъчен интензитет, за да обуслови прогласяването на нищожността на волеизявлението на органа, разпоредил издаването на СУМПС. Съществуването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност, без придобиването ѝ да е действително доказано, е правно нетърпимо, като това следва да бъде поправено чрез обявяване на волеизявлението на началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по повод на заявление вх. № 11671 от 04.04.2024г., подадено от Х. А. Х. /Н. А. Н. /, Л.: [ЕГН], ЕГН [ЕГН] ,въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 30.04.2024г г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 30.04.2034 г., за нищожно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, на Свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК] от 30.04.2024г г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 30.04.2034 г., на Х. А. Х. /Н. А. Н. /, Л.: [ЕГН], ЕГН [ЕГН].

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия: